

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ГНІЦЕВИЧ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF GNITZEVICH v. UKRAINE)**

(Заява № 29925/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

16 квітня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

16/07/2009

Текст рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гніщевич проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Райт Маруст (Rait Maruste), Голова,

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

судді,

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), суддя ad hoc,

та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,

після обговорення за зачиненими дверима 24 березня 2009 року постановляє таке рішення, ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 29925/04), яку подав проти України до Суду на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянин України пан Валерій Анатолійович Гніщевич (далі — заявник) 31 липня 2004 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев.

3. 13 листопада 2007 року Суд визнав заяву частково неприйнятною та вирішив комунікувати Уряду скарги щодо невиконання рішення суду, постановленого на користь заявника. Суд також вирішив одночасно розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1956 році та проживає у м. Донецьку, Україна.

5. 4 липня 1997 року Київський районний суд м. Донецька (далі — районний суд) наклав на заявника стягнення у вигляді штрафу в розмірі 350 грн за вчинення корупційного діяння при виконанні своїх службових обов'язків. 17 грудня 1997 року Голова Донецького обласного суду скасував цю постанову та закрив провадження у справі

заявника у зв'язку зі спливом строку давності притягнення до кримінальної відповідальності.

6. 5 травня 2000 року районний суд зобов'язав відділення Державного казначейства у Київському районі м. Донецька (далі — відділ казначейства) сплатити заявнику 500 грн¹ відшкодування моральної шкоди, завданої визнанням заявника винним у вчиненні правопорушення. 5 червня 2000 року Донецький обласний суд залишив цю ухвалу без змін.

7. 29 червня 2000 року відділом державної виконавчої служби Київського районного управління юстиції в м. Донецьку (далі — виконавча служба) було відкрито виконавче провадження і виконавчий лист передано до відділу казначейства.

8. 6 червня 2001 року районний суд виправив своє рішення від 5 травня 2000 року, зазначивши, що 500 грн заявнику повинні бути виплачені з Державного бюджету через відділ казначейства.

9. 26 червня 2001 року виконавчий лист було передано до відділу казначейства, який передав його до Управління Державного казначейства у Донецькій області.

10. У листопаді 2004 року виконавчий лист було передано до відділу державної виконавчої служби Печерського районного управління юстиції у м. Києві, який 7 грудня 2004 року відмовив у відкритті виконавчого провадження, оскільки виконання такої категорії рішень не належало до його компетенції.

11. 25 грудня 2004 року виконавчий лист було передано до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції, який 21 січня 2005 року відмовив у відкритті виконавчого провадження.

12. 11 лютого 2005 року відділом державної виконавчої служби Донецького обласного управління юстиції було відмовлено у відкритті виконавчого провадження, оскільки строк пред'явлення виконавчого листа до виконання закінчився 5 липня 2003 року.

13. 20 травня 2005 року районний суд видав новий виконавчий лист для направлення його до державної виконавчої служби.

14. 20 червня 2005 року відділом державної виконавчої служби Донецького обласного управління юстиції було відкрито виконавче провадження.

15. Рішення було виконано 12 січня 2008 року.

¹ Приблизно 103 євро.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

16. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні від 27 липня 2004 року у справі «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine, заява № 67534/01, пп. 16–19) та у рішенні від 29 червня 2004 року у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine, заява № 18966/02, пп. 20–25).

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

17. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення суду від 5 травня 2000 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права...»

A. Прийнятність

18. Уряд висловив заперечення щодо наявності у заявника статусу жертви, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine, заява № 18966/02, пп. 32–35, рішення від 29 червня 2004 року). Суд вважає, що надані заперечення повинні бути відхилені з тих же підстав.

19. Суд зазначає, що скарги заявника не є явно необґрунтованими у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вони не є неприйнятним з будь-яких інших підстав. Тому вони повинні бути визнані прийнятними.

B. Суть

20. Уряд наголосив на тому, що для виконання рішення, постановленого на користь заявника, ним було вжито усіх заходів,

передбачених національним законодавством. Уряд також зазначив, що рішення суду було виконано у повному обсязі.

21. Заявник зазначив, що відповідальність за затримку виконання рішення суду, постановленого на його користь, покладається на державу.

22. Суд зауважує, що рішення, постановлене на користь заявника, залишалось невиконаним протягом семи років і восьми місяців.

23. Суд неодноразово виявляв порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що порушують питання, подібні до тих, які розглядаються у цій справі (див. вище рішення у справах «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), п. 46, та «Войтенко проти України» (Voitenko v. Ukraine), пп. 43 та 55).

24. Розглянувши надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку в цій справі.

25. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції та протоколів для неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявник вимагав 7800 євро відшкодування моральної шкоди.

28. Уряд заперечив проти вимоги заявника.

29. Суд вважає, що заявник зазнав моральної шкоди у зв'язку з тривалим невиконанням рішення суду, постановленого на його користь. Здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 1000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

30. Заявник також вимагав 35 євро компенсації поштових витрат, понесених ним у зв'язку з конвенційним провадженням.

31. Уряд залишив вирішення цього питання на розсуд Суду.

32. Суд вважає за належне присудити заявнику всю суму, яку він вимагав.

С. Пеня

33. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* решту скарг у заяві прийнятними.
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.
4. *Постановляє*, що:
 - а) упродовж трьох місяців з дати, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1000 (одну тисячу) євро відшкодування моральної шкоди та 35 (тридцять п'ять) євро компенсації судових витрат, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, разом з будь-якими податками, що нараховуються на ці суми;
 - б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 16 квітня 2009 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Голова

Райт МАРУСТ
(Rait Maruste)
Секретар